

Carles Muñiz, acollir els joves

Dg, 9/01/2011 per La puntada

[La puntada](#)

En Carles Muñiz té 34 anys, és vicari de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, i actualment Delegat de Joventut del nostre bisbat. Tot prenent cafè, li ensenym la guia d'acollida i parlem dels joves i de la seva feina com a delegat

- *La sensació és que culturalment la gent jove i la gent de les nostres comunitats es troben a una gran distància. És així de debò?*

Sí, i tant. Avui hi ha una gran distància entre generacions. A mi mateix de vegades em costa d'aproximar-me als adolescents i joves, perquè hem viscut experiències molt diferents, tot i que jo sóc relativament jove. Però aquesta distància encara s'accentua més a les parròquies, on el salt d'edat és important. I d'altra banda, en els llocs on hi ha joves, els costa molt d'identificar-se amb aquella parròquia. Físicament hi són, se senten cristians, però no es fan seva aquella comunitat, aquella història, aquella tradició... No s'hi senten vinculats. Per això de vegades hi ha parròquies amb dues vides paral·leles (celebracions, eucaristies, reunions, consells). Jo sóc del parer que hem de fer unes parròquies on hi càpiga tothom.

- No hi caben, els joves?

Quan parlem d'acollir els joves, hauríem de parlar d'acollir-los tal com són. Amb piercing i ensenyant la veta dels calçotets. Som nosaltres que hauríem de canviar, i no pas esperar que canviïn ells. Hem de fer un esforç en les formes i en els llenguatges. Després, els joves, amb el temps ja faran el seu procés i segurament s'adonaran que un piercing és una agressió innecessària.

- Però als joves tot això de la fe no els queda molt lluny?

Jo diria que el jove és creient, ho tinc claríssim. Creu que les coses no són merament el que veiem, que hi ha una transcendència. Es pregunta pel sentit de les coses. I com que encara està en aquesta cultura cristianocatólica molts li posem el nom de Déu. A la parròquia hem d'ajudar a posar nom a les coses. Potser avui hauríem de parlar d'intel·ligència espiritual. El somni seria que veiessin en la parròquia el lloc on canalitzar les seves inquietuds religioses o transcendents, o fonamentals. Per què n'hi ha que són capaços de tirar-se les cartes però no de participar en un grup per pensar? Després ho veuen i agraeixen la tasca d'un grup

que els va bé per reflexionar, per compartir allò que van vivint però començar costa molt.

- Què és el prioritari, amb el treball amb joves?

Primer, la trobada amb Jesús. L'acollida, sigui en una pregària, en un esplai, ha de portar a la trobada d'aquell jove amb Jesús i que aquell Jesús li obri un horitzó de vida.

- Això no és anar molt contracorrent respecte de la societat en què vivim?

Sí i no. Tu obres una ampolla de coca-cola i al tap posa "te abres a la felicitat". És a dir, molts connecten amb aquell desig de felicitat que avui és molt important. Però si agaféssim els joves que fa un moment eren a la placeta i els preguntéssim què t'ofereix avui l'Església dirien probablement coses negatives. L'Església ens ofereix "no a tal cosa", "no a tal altra..." Hem de fer una evangelització més afirmativa, més propositiva i no tant de la negació. Hem de despullar-nos d'aquest no.

- Quins penses que són els principals obstacles per connectar amb els joves?

El principal crec que és que han desaparegut els itineraris i els processos que abans els joves seguíem i que eren clars. Tots els camins que teníem per als joves se'ns han desfet a les mans. I a l'hora de reconstruir ens és difícil, perquè no mirem realment els joves, sinó que ens mirem nosaltres mateixos com a adults.

Quan fem una ruta amb els joves, celebrem l'Eucaristia amb facilitat, fins i tot amb xavals no batejats. Llargues Eucaristies, on tothom hi és convidat. I la gent accepta, perquè se sent acollida i respectada. I jo els ho intento explicar així: la taula de Jesús és per a tothom. I hi ha un moment en què tu decideixes si t'hi apropes o no, però la taula és parada per a tots. En l'ambient de la ruta és fàcil. Quan tornem no ho es tant. Què hem de fer? una missa cada mes en aquell format? els convidem a una missa familiar i intentem que se la vagin fent seva? Ens quedem tranquils?

De fet a mi mateix em qüestiona l'ambient de moltes misses, que nosaltres considerem normal: la gent dispersa, ambient fosc, cadascú a la seva, rutines i un cert avorriment.... Ja sé que Jesús hi és present, sigui com sigui. Però pastoralment cal reconèixer que no funciona. Potser faríem bé de revisar el funcionament de les misses.

- Recentment he pogut fer l'experiència de treballar conjuntament en la Festa Major junt amb entitats molt diverses, amb joves, i ens ha anat bé. Uns aporten frescor, els altres potser solidesa, però hem tingut la sort de fer una cosa comuna que ens ha unit a tots. A l'Església sembla difícil trobar un espai i un sentit comuns.

De vegades sembla que els dos col·lectius es repel·leixin. No només perquè a nosaltres ens costi acollir-los, sinó potser també perquè ells no ens perceben com a necessaris. Avui diem tant i des de tants llocs que l'aportació dels joves és tan important, que ells no se senten en procés. Si jo ja sóc tan perfecte i tan bo, perquè he d'actuar diferent? Però arribarà un dia que aquests mateixos joves necessitaran un referent adult, algú que ordeni les idees, que porti un horitzó a la seva vida. I aquest és el paper de la parròquia. Saber estar aquí, estar atents. Jo

estaria en contra d'unes parròquies que es limiten a cedir espais als joves. Si deixem espais és perquè han de ser espais de trobada. Cal pactar, cal veure com han de ser aquestes trobades, amb els mitjans que siguin, a través d'un videofòrum, d'una trobada, d'un contacte esporàdic amb un adult.

- Jo he viscut com en alguna entitat la crida als joves es feia oferint-los tots els mitjans i sense cap exigència educativa...

De fet tenir joves a les pròpies files llueix. Però no sempre ens plantegem si estem fent alguna feina amb aquells joves, si són creients, si segueixen algun itinerari. El que importa és que es vegin. El dia de l'aplec, pressiones els monitors perquè vinguin. És per estar jo tranquil? És per dir que formen part de la parròquia? És per enllunernar la gent, amb aquell vicari nou que tenim? Se'ns barregen molts elements. Hem de ser curiosos a l'hora de fer el discerniment. Què s'està movent quan parlem dels joves? És només per la nostra perdurabilitat? No ens preocupem tant de què necessiten sinó de quedar bé. De fet, enlloc de l'evangeli no diu que s'hagi de ser jove. Diu que hem d'estimar.

Molts dels dèficits que nosaltres creiem observar en els joves, són comuns entre els adults. Els joves no van a missa, però, ¿hi van totes les catequistes?; molts joves no participen gaire en la vida participativa, però, ¿nosaltres hi som?; molts joves no estan compromesos ¿i nosaltres?

- En aquest context, què et semblen els moviments especialitzats?

El context social ha canviat molt. Però continua vigent l'esperit de Cardijn, la seva preocupació, en comprovar que l'Església s'havia allunyat del món obrer. Avui la consciència de món obrer costa d'explicar a uns joves que entren molt tard en el món del treball, però la llunyania respecte a l'Església continua existint. Aquests moviments, la JOC, la JARC, han de ser punta de llança per connectar amb els joves en els llocs on els joves són presents, per poder fer una proposta d'anunci, de trobada amb Jesús. No té gaire sentit que s'adaptin massa als itineraris parroquials dels joves o que s'alimentin dels grups de confirmació. És bo que connectin amb la realitat parroquial, en el sentit que transmeten una inquietud evangelitzadora estimulante per a tots, però sobretot han de sortir al món. Potser caldrà partir també d'espais diferents als llocs de treball, com centres relacionats amb el lleure... Segur que quan es produeix aquest contacte el llenguatge canvia, i les estructures se simplifiquen.

Som persones del consum. Em va fer pensar el tema de la vaga del 29-S. M'escandalitza que molts joves no vegin la necessitat d'aquesta vaga. Hi ha un sistema que no funciona i que et fa mal i que va contra teu. Que això no mobilitzi, no passi res, això m'escandalitza. Què ens està passant? Intentem visibilitzar l'opinió que això no va, però això no hi és entre els joves.

- Bé, jo als dotze anys ja vaig tenir contacte amb el món del treball... Avui això es produeix molt més tard

Vaig anar a una trobada de joves, en què n'hi havia una trentena entre 20 i 22 anys: només dos van dir que treballaven. En sortir, vaig comentar-li a un: però tu no vas fer de monitor cobrant? Ah, però això no és treballar. La percepció és molt diferent. I és molt important el nom que posem a les coses. Si ens equivoquem en el nom, també ens equivoquem en els atributs, en els drets, en les obligacions... Si aquesta persona no és conscient que ell és un treballador poden fer d'ell el que

vulguin.

A mi m'agrada molt un concepte que vam treballar amb en Xavier Morlans, en l'objectiu del curs passat: l'atri. És a dir, aquell espai que és davant de l'església, que és espai de trobada amb els de dins i els de fora i que cal travessar per arribar allà on se celebra l'Eucaristia. Hem de construir espais-attris, que ho siguin d'acollida.

- Finalitzem l'entrevista llegint el fragment en relació als joves que l'equip de pastoral obrera hem posat a la guia...

Sobre els joves, jo hi afegiria que les joves han de ser protagonistes. Hem d'acompanyar-los, d'ajudar-los a posar normes no arbitràries per a la convivència. Netejar un espai després d'utilitzar-lo no els resulta obvi, perquè no estan acostumats a fer res a casa, i no s'esforcen gaire. Els demanem una cosa que no se'ls sol demanar. Ningú no s'esforça a llegir un llibre. Ens n'hem de fer càrrec, però ho hem de treballar.

Mercè Solé

Publicat al [Crit Solidari](#), butlletí de l'equip de Pastoral Obrera del Bisbat de Sant Feliu